

عنوان مقاله:

در رکاب شمس تبریزی (جایگاه شمس از نگاه مولانا در دیوان غزلیات)

محل انتشار:

پانزدهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

محبوبه مسلمی زاده - دانشیار، گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد رشت، دانشگاه آزاد اسلامی، گیلان، رشت، ایران

خلاصه مقاله:

شمس تبریزی، این شخصیت بزرگ الهی و مظهر کمال عشق و انسانیت در نگرش مولانا و عامل مجذوبیت و شیفتگی اش، او را بر آن داشت تا همه کار و بارش، مذهب و مکتب و کتابش، شمس باشد و شمس؛ از فقیهی، طریق عارفی بپیماید و بعید از غیاب او، به شاعری روی آورد و همه کلامش بشود در وصف شمس و هجر او و شوق او و دیوانی بسراید به عظمت دیوان کبیرکه هر چه در آن غوص کنی در غرقابش غوطه‌ور شوی و هر دم دری نوبرانه از آن دریایی. از این روی، مقاله حاضر با روش توصیاتی تحلیلی بازتابی است از سیمای شمس در آینه دل و دیده مولانا در قاب غزلیاتش. نگارنده بر آن است تا از رهگذار نغمه های شورانگیز مولانا در خلال غزل ها، ترنمی از توصیات و حالات شمس الدین تبریزی را با زخمیه قلم ناساز و نارسای خود بنوازد با این هدف که این وجیزه نیز هر چند قاصر، سهمی در یادکرد انگیزش جذبه های روحی مولوی در رویارویی باشمس داشته باشد؛ جذبه هایی که به هر زبان و با هر قلم و در هر سر رانده شود رنگ و بویی متفاوت دارد و همچنان خباپایش باقی می ماند. حاصل این کاوش در دیدگاه های مولانا نسبت به شمس، مظهریت کمال عشق و انسانیت، جلوه گاه همه چیز، خورشید معارف، حقیقت فرد، اسرار کمال، تمثیل عشق، کلید خزاین خاص و نظایر آن است.

کلمات کلیدی:

مولانا، شمس تبریزی، دیوان غزلیات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1701780>

